

Çerçevesi Çizilmiş Hayatlar

– AyselAKSÜMER · 08 Nisan 2011

Keşke her şey “Kahvenizi nasıl arzu ederiniz” sorusuna verilebilecek cevap kadar sade olabilseydi. Mutluluğun da kişiye göre değişen damak tadı olabilir miydi acaba? Yoksa hayatın tadı olmadığı için mi lezzet alamıyordu. Karar arifesi nasıl bir şeydi onu dahi bilmiyordu.

Hayat fincanında bıraktığı dudak payı umutlar, köpük köpük dışarıya taşmışlardı. Tıpkı tükenen sabrı gibi. Artık kırk yıl acı hatırlar yerine dakikalık da olsa huzur arıyordu.

Gözü, tepsinin üzerindeki içi su dolu bardağa ilişti. Bir suya bir de kahvenin dibindeki telveye baktı.

İkisi arasında gidip gelen gözleri duvardaki antika saate takılıp kalmıştı. “İlaç vaktim de gelmiş” dedi içinden.

Son zamanlarda üzerine garip bir yorgunluk çökmüştü. Değil dışarda gezip tozmak, evin içinde bile dolaşmak istemiyordu. Lüzumlu olan her şeyi kendi ekseni etrafında toplamıştı. Can dostları olan romanları, not defteri, kalemi, okuma gözlüğü ve ilaçlarını bir kol mesafesi kadar yakın tutuyordu kendine. Elini sehpanın üzerindeki ilaç kutusuna uzattı ve usulca kapağını açtı.

Avucunun ortasına koyduğu sarı hapi, dilinin üzerine yerleştirdi ve bir kaç yudum su yardımıyla yutuverdi. Yüzünde tatsız bir ifade vardı.

Gözleri, saatin olduğu duvarın hemen karşısına yöneldi. Dört duvar arasında yine dört kenarı olan bir çerçeve arasına sıkışıp kalmış siyah beyaz fotoğrafa baktı. Suskun kalan her resim gibi o da yıllar önce çakıldığı yerde kıpırdamadan öylece duruyordu. Her ikisinin de bakışları yaşarken neyse yine oydu. Babası; objektifleri dövüyor, annesi ise okşuyor gibiydi.

Derin bir iç geçirdi. Kendisine hayat çerçevesini çizme özgürlüğü hiç verilmemişti. Babası, kenarları süslü, işli, oymalı bir kalıp bulmuş, o da bulunduğu kabin ruhsuz şeklini almıştı. Dış çevresi; anne, baba ve eşinin belirlediği ölçü kadardı. Aşk ve sevgi ise yüreğine çakılan çerçevenin hep dışında kalmıştı.

Oysa düşlerinde sade ve mutlu bir hayatın özlemi vardı. Maddi imkanların gücü mutluluğu satın almaya yetmiyordu.

İlerleyen yıllarda babasının zoruyla evlendiği eşi, kendinden çok genç bir kadınla ilişki kurmuş ve Selda'yı terk etmişti. Beş yıldır, babadan kalma bu eski evde yapayalnız yaşıyordu.

Sehpanın üzerindeki can dostlarından başka kimsesi kalmamıştı. Usulca eğildi ve romanına doğru elini uzattı. Kaldığı yerden devam edebilmek için çerçevesi silinmiş dünyasında metal çerçeveli gözlüğüne ihtiyacı vardı.

Aysel AKSÜMER